

İslam, Devlet ve Töre Cinayetleri Ve Din Namına İşlenen Diğer Cinayetler

Ciltler dolusu araştırma isteyen böyle bir konuyu 10-15 sayfada, toplamak ve genelde halkın yanlış algıladığı meseleleri anlaşılır bir şekilde özetlemek elbette kolay olmaz. Ve anlatılanların komplike olmaması için biz bu alandaki anahtar kavramları 5 grup halinde ansiklopedik olarak yazmaya çalışacağız. Şöyle ki:

1. Grup Kavramlar

1.1 DEVLET: Devlet Arapça bir kelime olup *el değıştiren yetki ve yasama hakkı olan kurum* demektir. İngilizcesi olan state kelimesi ise belli bir yere yerleşmiş düzenli halk demektir.

Bu devletin ve bu düzenin meşru olması için belli şartlar ve nitelikler gerekir. Yoksa herkes ben devletim, yaptım oldu, der; anarşi ve kargaşa doğar, o düzen ve toplum ve yerleşke de yok olur.

İslam hukukunda da, medeni çağdaş hukuklarda da devlet olmanın üç temel şartı vardır:

- a) Belli bir toprağın tasarruf ve yetkisi, o devletin elinde olmalı.
- b) Halkı, evet bütün halkı kurumsal belirli görevlere çağırabilme yetkisinin olması..
- c) Para basmak ve dünyanın genel ekonomik düzenine aykırı olmayacak bir ekonomik güce sahip olmak.

1.2 SULTAN: Adından da anlaşılacağı gibi devlette asıl olan, hukuk devleti olmasıdır. Yani kamuoyu desteğini almış ve düzeni sağlamış olmak esastır.

Fakat ilk ve orta çağlarda, insanlar bugünkü gibi medeni olmadıkları için, sultan ve saltanat düzenleri işlemiştir. Bunun basit bir şekilde ifade edilmesi, gücün veya belli bir yetkinin topluma musallat olmasıdır. İngilizcesi de presidenttir. Bu kelime de halkı presleyen ve onları zapt u rapt altına alan kişi ve kuruluş demektir.

Maalesef, İslam'ın ilk döneminde devlet başkanları Emirül-Müminin idi. Bu kelime halkın desteğini alan ve o toplumu yöneten demektir. Bir nevi müdür gibi. Fakat kısa bir zaman sonra güç ve kuvvet hukukun üstünlüğünü yenmiş Müslümanlar o gün-bugün saltanat ile yönetilmişlerdir.

1.3 KANUN: Bu kelime Latince bir kelimedir. Yunancası namustur... Dünyada en geniş manası ile hukuka dayalı ve yasama meclisine sahip ilk devlet Roma imparatorluğudur. Roma senatosu yasama meclisini Ocakta başlattığından, eski dilde ocak ayının ismi Kânun-i sanidir. 1. Kânun da Aralıktır. Bizim yeni dilde bu aya Ocak denmesinin sebebi soğuk olmasıdır. Belki de, soğuk

günlerde halk, yetkin ve etkin kişilerin ocağı başında oturup, onları, bir nevi ocak (maneviyat ve yetki kaynağı) olarak görmeleri de bu isimlemede etkin olmuştur.

Bu kânun ve namus kelimeleri sonradan Arapçaya, oradan Türkçeye geçmişler. Ve tarihte, kanun ve namus yetkisi dinde olduğundan, İsa'ya da, vahye de, dine de namus denilmiştir. Irza geçmek namussuzluk, düzensizlik, anarşizm kabul edilmiştir. Farsçada kadına ve ırza yapılan saldırılarda suçluya *zendak* (namusa saldıran) denilmiştir. Sonra da bu kelime sapık ve dinsiz kişi manasına dönmüştür.

1.4 TÖRE: Bu kelime de Türkçede yasa demektir. Bir ihtimal Türkler çok eskiden Tevrat'ı bilmişler. Tevrat'taki yasa ve *Tora* kelimeleri zamanla Töre olmuştur.

Veya Türkler düzenli boyların egemenliği altında yaşadıklarından onlara Töre sahibi manasında Törk denilmiştir. Kelimenin orijinalinin de çağrıştırdığı gibi bu kelime, din, namus ve düzen demektir. Ve asla bireysel bazda uygulanmaması gereken bir realitedir. Fakat Türkler uzun zaman göçebe yaşadıklarından, zaman zaman, klan ve boy başkanları tarafından bu cezalandırma yasası uygulanmıştır. Sonradan herkes kendi başına buyruk olup, bunu uygulamıştır.

Burada Türk milletini lekedar eden 5 tane yanlış iş ortaya çıkıyor:

a) Devlet olmadan, yargı kararı olmadan garazlı bir şekilde kamusal cezalar uygulanıyor. Bu hem dine, hem millete, hem de dünyanın çağdaş hukuk anlayışına karşı yapılan bir bozgunculuktur.

b) Tevrat'a göre, namus suçunu işleyen öldürülebilir. Fakat bu Kuran'da yoktur. Hz. Ömer ve Hz. Ali'nin bu cezayı uygulamaları ise geçici bir önlem idi... Recm ile ilgili ekteki yazıya bakınız.

c) Böyle kişisel bir suç, kişi kendi namına uyguladığında devlete, millete, düzene, dine karşı cinayet olur.

d) Çoğu zaman masum insanlar, basit kuruntular yüzünden öldürülür, suçlu kabul edilen kişinin de ve karşı tarafın da perişaniyetine sebep olur. Bu da bir toplumun dağılması ve yok olması demektir.

e) Dinde ve medeni kanunda da tevbe ve ıslah-ı hal mümkün iken, zararı en hafif şekilde gidermek varken, bütün bir yöreyi ve aileyi ve milleti karalamak büyük bir cinayettir.

1.5 DİN: Din, sağlıklı, dünyevi ve kutsal nitelikli düzen demektir. Borç manasına gelen Deyn kelimesi de bu köktendir. Çünkü ekonominin ve toplumun ve bireysel veya tüzel kişilerin sağlığı için söz ve borç çok önemlidir.

Ahirete de Din *günü* denmesinin sebebi, orada herkesin hakkını alacağı ve son düzenin kurulacağı manasından dolayıdır. Demek töre cinayeti ve başıbozuk bir şekilde cezalandırmalar, kesinlikle dine aykırıdır. Dini kurtarayım, derken her şeyi batırmak demektir.

Bir insan peygamber dahi olsa, yukarıda anlattığımız şekilde devletini kurmamışsa, ceza uygulama hakkına sahip değildir. (Enfal Suresi, 67)

Kuran'da Töre cinayetiyle ilgili iki önemli âyet var:

Nisa 15 ve 16. ayetler, Der ki: *Eğer kadınlar, açıkça zina ederse(sevicilik yaparsa) onları toplumdan tecrid edin..Ve eğer iki homoseksüel bir kötü işi yaparsa onları bir miktar dövün.*

Demek Kuran'da *zinadan dolayı öldürün* diye bir emir yok. Zinanın belli bir cezası var. O da ancak devlet ve kanun izni ile uygulanır. Kesinlikle bireye ve bireyin keyfine bırakılmaz.

Ayrıca Ebu Hanife, yukarıda adı geçen Nisa 15. ayeti “ Seviciler hakkındadır. ” diye tefsir etmiştir. Demek bizim, bir kısım zayıf rivayetleri esas alıp Ebu Hanifenin evrensel hukuk anlayışından kopup, ilkelliğe ve bedeviyete geri dönmemiz, tamamıyla yanlıştır.

Hatta bir insan, hanımını zina halinde görse de, şahit bulamazsa, ona zina cezasını uygulayamaz. Kadın eğer itiraf ederse, cezayı devlet verir. Yoksa inkâr ederse, cezalandırılmaz. Sadece boşanma gerçekleştirilir. O da hâkim tarafından olur. (Bakınız Nur Suresi âyet 5-8)

Demek kim töre cinayetini işlese veya başka cezaları başına buyruk uygularsa tamamıyla dinden veya Kuran'dan uzaklaşmış olur.

1.6 ALLAH: Allah sonsuz olduğundan hukuk dilinde bu kelimenin tam karşılığı *kamuoyu* veya *kamu hakları* demektir. Ki insan öldürmenin asıl yetkisi bu nokta olduğundan, idam kararlarını, o kamuoyunu temsil eden meclis okeylemeden, idam uygulanamaz. Yani sadece mahkemenin kararıyla idam gibi önemli işler yürürlüğe girmez. Hatta Dünya kamuoyunu temsil eden BM'nin kararları olmadan, yine, bazı icraatlar, savaşlar ve idamlar uygulanmaz.

İşte ey Türkler ve Ey Müslümanlar, çalışın Dünya kamuoyunu arkanıza alın, manen Allah namına dünyayı düzene sokun! Sakın klan ve kabileciliğe, ilkelliğe, vahşete geri dönüp, hem kendinize hem milletinize hem de insanlığa zararlı anarşistler olmayın!

Tarihte hukukun üstünlüğü için padişahlarınız dahi mahkemeye ve hukuka boyun eğmiştir.

Orta çağda Allah göklerde, katı maddi bir kral olarak algılandı. Hâlbuki bu anlayış, Kur'an'a da İncil'e de aykırı idi. Çünkü bütün varlık Allah'ın nitelikleridir. Ayrı ayrı nesnelere değildir. Kur'an bu gerçeği şu ayetiyle dile getiriyor: *Doğu da, Batı da Allah'ındır. Allah her yerdedir.*(Bakara,115)

Hız. İsa da Matta İncili 28. Bapta varlığı şöyle tasvir etti: *Allah, oğul ve Ruhul-Kudüs; yani varlık, Tabiat ve onun bir özeti olan din ve onun da bir özeti olan maneviyat olarak var. Üçü de birdir, ayrı ayrı değildir,* dedi.

İşte dinî anlayışta yanlış olunca ve insanlar medeniyete rağmen ilkel kalınca, töre cinayetleri işlenir oldu. Bu yanlış Avrupa'da da duello şeklinde oluştu. Fakat bu, hem dine hem medeniyete hem gelişmeye hem sağlıklı bir yaşama zarardır. İşin çözümü cinayet işlemek ile değildir. İşin çözümü onu hukuka ve devlete bırakmaktır.

2. Grup Kavramlar:

2.1 MEDENİYET: Medeniyet, Medine (şehir) kelimesinden türetilen bir kavramdır. *Medine* de din (düzen) kelimesinin edilgen halidir. Demek medeniyet inanç, hukuk ve düzenli yaşamak manasına gelir. Medeniyetin zıt kavramı, vahşet, düzensizlik ve yabaniyettir. En azından klan ve ilkel kabile düzenine geri dönmek demektir.

İnsanlık, hukukun üstünlüğünü, medeni gelişmelerin düzenliliğini yakalamak ve devam ettirmek için, 10 bin sene uğraşmıştır. Sakın siz ey dini duyguları hassas olan hemşerilerim, böyle cinayetlerle bu medeniyetin içini çürütmeyin, yoksa zalimler, mafyalar, zorbalar, bizi ezmek ve köleleştirmek için bunu bahane bilirlir, hayatımıza ve dinimize saldırılarda bulunurlar.

2.2 KLAN VE GÖÇEBELİK: Eskiden, bilgi ve iletişim araçları az olduğundan insanların çoğu kabile ve göçebe halinde yaşardı. Devlet, düzen ve hukuk için her yeri gözetleyemiyordu. Hukukun icrası yer yer klanın başkanına ve ağasına kalırdı. Yani yine de bireysel ceza verme sıradan kişiler tarafından uygulanmıyordu; insanlar yarı-medeni sayılırdı. Fakat kişi tek başına ceza vermeye kalktığı zaman iş bu seviyeden de geri gider. Tam vahşet ve orman hayatı olur. İnsaniyet hayvanlık seviyesine geri düşer.

Siz ey hemşerilerim böyle fevri davranacağınıza eğitimi, inancı, kutsal hürriyeti geliştirin. Dünyaya medeniyet dersini verin. Bunun da en birinci çaresi, her işinizi hukuka, düzene ve sözleşmelere dayandırmaktır. İş yürümediği zaman da kamuoyu oluşturmaktır.

2.3 SOSYAL SÖZLEŞME: Bu tabir, hukuk, din ve siyaset dilinde insanın devletle, tabiatla ve Allah'la yaptığı antlaşma demektir. Bu antlaşmanın özeti, kişi şahsi menfaatinden ziyade varlığın, kamunun ve devletin düzenini esas almasıdır. Bu antlaşmanın dindeki ismi *Ahit tir*. Onun için Tevrat'a Eski Ahit İncil'e Yeni Ahit denilir. Kur'an'da da ahit, bu ikisini Hz. İbrahim gibi birleştirmektedir.

İşte çağdaş Devlet Felsefesinde ve dinde bütün işler halkın, devletle ve din ile yaptığı bu sözleşmeye göre döner. Buna bazen de *Anayasa* denilir.

Ve kim, gerek vatandaş olarak ve gerek mümin olarak, bu yasaların altına imza atmamışsa ve sözleşmeyi feshederse, onlara bu yasalardan dolayı ceza verilmez. Sadece, eğer zararlı olurlarsa, dünyanın güvenli başka bir yerine sürgün edilirler. (Bu konu da, İslam Dininin gayr-i Müslimlerle yaptığı anlaşmalar önemlidir.) Hatta eski Cumhurbaşkanlarımızdan bir zat-ı muhterem bu sözleşmeyi o kadar çok önemsiyordu. Ki, sıklıkla, “ *Bu sosyal sözleşmeyi yapmayan bir devlet ve millet ne devlettir, ne de millettir.* ” diyordu.

2.4 MECLİS: Tabiatla her varlık ve her canlı sadece ekolojik ortamın izin verdiği kadar iş ve icraat yapabilir. Sadece insanoğlu ontolojik olarak varlığa müdahaleyi, ödüllendirmeyi ve cezalandırmayı yapabilir. O da genel akıl gibi olan meclislerle ve bilgilerden oluşan senatolarla yapabilir. Ve bazı önemli işlerde, Dünyanın meclisi ve senatosu olan BM'nin kararları ile yapabilir. Demek kim, tek başına ceza vermeye kalkışsa, o âdemiyete, insaniyete, homo-ekoloji olan medeniyete darbe indirmiş olur. Asıl suçlu ve cezalı kendisi olur.

2.5 YETKİ: Bazı radikal gruplar, *Egemenlik halkındır, evrensel hukuk ilkelerindedir.* demeyi küfür sebebi sayarlar. Fakat eğer bu gibi siyasi söylemleri söyleyen, hiçbir kutsal değeri tanımayan bozuk ruhlu biri değilse, tam aksi bu söz hem inanca uygundur, hem de gerçeğe uygundur, diye öğrenmeli.

Çünkü halk ve evrensel değerler, Allah'ın yeryüzündeki yansımasıdır. Ve asıl inançsızlık Allah'ı materyalize etmek, bilime ve gerçeklere aykırı bir şekilde dini yorumlamak, yanlış ve doğal olmayan bir teokrasi yönetimini istemektir.

Kanun yetkisinin meşruluğu, şu maddelerden teşekkül eder:

- a) Tabii ilimlere aykırı olmayacak. Çünkü onlar Allah'ın yasalarıdır.
- b) İnsani değerlere ve evrensel kazanımlara aykırı olmayacak. Çünkü bu da sosyalitenin doğal kanunlarıdır.
- c) Herkesçe kabul edilen kutsal değerlere aykırı olmayacak.

Demek bireysel ceza vermek, bu üç evrensel realiteye aykırıdır.

3.Grup Kavramlar:

3.1 CİNAYET: Bu kelime Arapça orijinlidir. Ve asıl manası, sağlıklı dallar ve meyveler içinden çürük dalı ve meyveleri öbürlerine zarar vermeden çekip almaktır. Demek eğer, diğer dallar ve diğer meyvelere zarar geçerse, o dalı yerinde bırakmak daha iyidir. Ki, modern devletler, ıslah-ı hal ve tedavi gibi yöntemlerle işi cezasız olarak infaz ediyorlar.

Din de tevbe ve ıslah-ı hali tecziyeye tercih eder. Hülasa ceza vermek, özellikle kendi şahsi namına ceza vermek, bu günkü manasıyla gerçek cinayettir, bozgunculuktur. Böyle bir şeyin din ve millet kavramları ile asla ilgisi olamaz.

Evet, zina, namusu olumsuzlayan bir suçtur. Fakat cinayet insanın canını olumsuzlayan daha büyük bir suçtur. Demek küçük zarardan büyük zarara geçmek çok büyük akılsızlıktır.

3.2 SÜLEYMAN: İslam âlimleri, ısrarla cezaların cinayet olmaması için, Hz. Süleyman gibi adil olmayı gerekli görüyorlar. Süleyman adaletinin sırrı da şudur:

- a)Geniş bir bilgi ağı
- b)Son derece mükemmel işleyen bir güç
- c)Memleketin her tarafını aynen gözlemleyebilmek..

Bunlar Hz. Süleyman'da olduğu için onun ismi de İslam manasında Selam kökünden geliyor. Demek bu kuvvetlere sahip olmayan bir güç, ceza vermeye çalışırsa cinayet işlemiş olur. Evet, insan Süleyman gibi güçlü bir devlet dahi olsa yine de adalet yer yer küçük kalabilir. Onun için isminde *küçük barışçık* manasında tasgir kipi kullanılmıştır. Demek asıl adalet insanın kendisi ile vicdanı ve yaratana arasında adalet kurması ile olur.

3.3 MUSA (YEŞU' VE KALEB): Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da geçen peygamber isimleri, devlet gibi birer yasa ve evrensel birer kavramdırlar. O peygamberlerin yaptıkları işler, şahsi ve ferdi birer iş ve icraat olmayıp, o evrensel yasa ve kavramların uygulanışları demektir.

İşte her üç kutsal kitapta da Musa, kavram olarak dinin yasal yönü demektir. Başka bir tabir ile ilahi şariat demektir. Ki kök itibari ile kelime olarak bu iki sözcük akıp-yürüyen, akan nehir demektirler.

Yani yasa ve kutsal buyruklar, toplumun düzenini sağlamak içindirler. Demek eğer o yasalar toplumu kargaşaya ve anarşizme ve başa buyrukluğa itiyorsa uygulanmamalı. İşin nihai cezası inanca ve ahlaka bırakılmalı.

Zaten bütün dini metinlerde, Musa'yı tamamlayan, ona destek olan Harun (velayet ve yumuşak ahlaki yapı) gerçeği anlatılıyor. Bu iki gerçeğe dinde *Şariat ve Velayet* veya *Risalet ve Velayet* denilir.

İlginçliktir ki, (Tevrat'ın anlattığına göre) Musa kendi başına arz-ı mevudu (kutsal yasanın uygulanacağı bölgeyi) alamadı. Ondan sonra gelen *Yeşu' İbn Nûn* (bilimden oluşan manevi güç) ve *Kaleb İbn Yefünne* (fenden kaynaklanan teknoloji) Musânın istediğini uyguladılar, yani Musayı uygulanabilir hale getirdiler. Demek eğer, manevi bilgi ve teknik imkân yoksa Musanın (Şariatın isteği) askıya alınır. İş Haruna (maneviyata ve ahlaka) bırakılır.

Zaten Matta İncil'inde de¹ Musa ve İlya (Şariat ve Velayet) olağanüstü bir şekilde gözükürler. Fakat Petros ve diğer şakirtler, Musa'nın da ve İlya'nın da kaybolduğunu yalnızca İsa'nın (din, logos, ilahi mantık) kaldığını görüyorlar.

Evet, işin aslı maneviyat, ahlak, fedakârlık, tevbe ve bağışlamadır. Ki, İslam tarihinde de devletlerin çoğu, özellikle tasavvufi akımlar bu yönü seçmişlerdir.

3.4 NEFİS NAMINA OLMAMAK: Dini buyrukların içine kıskançlık, utangaçlık, kin ve benzeri nefsanî duygular karıştığı zaman, o buyrukları uygulamak, uygulamamaktan daha çok zarar verir. Dinin emri daha çok uzaklaşmış olur. Çünkü dinin asıl ruhu ve özü samimiyet, ihlâs ve düzeni kutsal bir şekilde muhafaza etmektir. İşte işin içine kin, kıskançlık ve gurur gibi aşağı duygular karışınca, samimiyet de ihlâs da ve beklenen düzen de kaçmış olur.

İslam tarihinde birkaç sefer şu olay aynen gerçekleşmiştir.

Dindar bir devlet başkanı, dini bir cezayı uygulatmak üzere bir yargıca görev verir. Kendisi de işi gözlemlemeye koyulur. Devlet Başkanı, Yargıç cezayı uygularken, şiddet ve nefret gibi nefsanî duygularını karıştırdığını görünce, hemen yargıcı azl eder. Cezayı uygulatmaktan vazgeçer, hâkim şahsı namına şahsî şiddet uygulamamalı, der.

3.5 TEVBE VE BAĞIŞLAMANIN DEĞERİ: Bütün ceza sistemlerinin ana ruhu suçluyu terapi edip, namuslu bir birey olarak onu topluma kazandırmaktır. Yani maddeten ceza vermek, en son çaredir.

¹ Bap, 17

Özellikle, kutsal konularda tevbe, bağışlanma ve affetme daima öne alınır.. Kur'an'da ceza ile ilgili 5 âyet varsa; tevbe, istiğfar, affetmek ile ilgili belki 500 âyet vardır.

Ayrıca Kur'an'a göre zina yapan bir insanın cezası ölüm değildir. Eğer dört şahit gözleriyle görmüşse ve toplum düzeni varsa yüz değnek vurulur. Onu da ancak devlet uygular. Demek Töre cinayetleri hem dinen, hem hukuken, hem ahlaken yanlıştır. Yapılacak iş, yanlış yapan o iki kişiyi birbiriyle evlendirmektir. Onları bir daha suç yapmamak üzere terapi etmektir. Evet dinde ceza verme var. Fakat tevbe, af ve eğitim daha önce gelir. Ki bu konuda hiçbir âlimin aykırı görüşü yok!

4. Grup Kavramlar

4.1 ŞERİAT: Bu kelime kök itibari ile düzenli akan nehir demektir. Filistin Ürdün nehrinin batısında kaldığından oralara Batı Şeria denilir.

Yasalar özellikle halkta etkin olan kutsal yasalar, toplumu cezalandırdığı, insanları düzenli bir şekilde akıttığı için dini yasaların ismine Şeriat denilmiştir. Fakat maalesef, bu hukuki ve kutsal yasalar kendilerini yenileyeceklerine, yenilemedikleri gibi 7000 senedir, yanlış uygulayanların uygulama biçimleri de yanlışlıkla Şeriat ismi ile nitelendiriliyor.

İşte sıradan halk, dinin gerçek emirlerini bu yanlış uygulamalardan ayırt edemediği için, din namına Töre Cinayetlerini işlemek hem zulümdür. Hem düşünen insanları küfür ve inançsızlığa götürür. Çünkü insanlar, yanlışla kızacaklarına dine ve inanca kızıyorlar. Toplum tamamıyla kaos ve kargaşaya girer.

4.2 AHİT: İşte gerek açık konular olsun, gerek dini temel yasalar olsun, insan olan her insan bu yasaları, diğer insanlara karşı ve Allah'a karşı bir söz ve ahit olarak kabul eder, inançlı düzenli bir vatandaş olur. Ve gerek insani ilkeler ve gerek dini on emir, insanın varlıkla ve Allah'la yaptığı sözleşmedir.

Fakat Hz. İsa, Yahudilerin ruhtan ve samimiyetten yoksun uygulamalarının dine verdiği zararı gördüğünden Eski Ahit olan Tevrat'ın hükümlerini askıya aldı. Sadece inanca, ahlaka, maneviyata dayalı olan *YENİ AHİD* 'i getirdi. *Ve bu yenilik sürekli yenilenmeli*, dedi.

Kur'an ise Tevrat'ın yasalarının geçerli olduğunu bildirmekle beraber, İncil'in affedicilik prensibini esas aldı. Ve son zamanda İsa'nın (ahlak ve maneviyatın) etkinliği olacak, dedi.

4.3 ÖNLEYİCİ TEDBİR ALMAK: Bu evrensel ilkenin dinimizdeki adı, Sedduzzerayi' dir. Yani suçların ve bozulmanın önünü almaktan daha önemlisi, onları olduktan sonra cezalandırmak değil de, o suçların olmaması için, açık ve gedikleri kapayıp önlem almaktır. O suçları yaptıran alt sebepleri ortadan kaldırmaktır. Bu önleyici tedbirlerin başında inanç gelir. Sonra ahlak, sonra eğitim, sonra sosyal aktiviteler ve benzeri güzel işler gelir.

İşte, varlığın, sosyal hayatın, dinin bu gibi güzel taraflarını hiç görmeyip, dini sadece cezalandırma sistemi olarak görmek, tam bir körlüktür, yarı inançsızlıktır, nefsanî ve kaotik bir ruh halidir. Demek kim mutluluğu istiyorsa maddeten cezalandırmayı en sona ve devlete bırakmalı.

4.4 GÜÇ VE HUKUK: Eskiden belki zorbalık ve güçlü olmak bir derece iyi olabilirdi. Çünkü insanlar bilgili, medeni ve düzenli değillerdi. Yarı yarıya vahşilik vardı. Fakat şimdi insanlık, evrenselliğin ve hukukun güzelliğini gördü. Artık eski çağlardaki gibi, kuvvet ve zorbalık ve güç istihsan edilmiyor. Bütün devletler, saltanat ve güce dayanan imparatorluklar olmaktan çıkıp, hukuk devleti olmaya çalışıyorlar.

İşte ey Müslümanlar, kuvveti esas olan felsefeye dayalı Avrupa, şimdi hukuk devleti olmuşsa ve bütün ilkeleri hakkı ve hukuku esas alan İslam milletlerinin gözleri güçte ise, demek çark-ı felek tersine dönmüş. Müslümanlar uyanmalı, bu yanlış düzeltilmeli.

İslam'da sultanlık yoktur. Sultanlığın eş anlamlısı olan imparatorluk da yoktur. Çünkü sultanlık, insanlara zorla musallat olmuş karışık devlet demektir. İmparatorluk da insanları basılı kâğıt manasına gelen emprime gibi ezen devlet şekli demektir.

İslam'da asıl olan hilafettir. Bu da ancak bütün insanlığın, ontolojik olarak ilahi erk yerine dünyayı yönetmesi demektir. Bu da ancak BM ile olabildiğinden, şimdi hiçbir dini cemaat kendini onun yerine koymamalı.

Bilindiği gibi, İslam'da hilafetin, en birinci özelliği adalet, hukuk, barış ve bilgidir. Ve en önemli şartı da yetkin çevrelerce seçilmesidir. Demek Müslümanlar, Töre Cinayeti gibi ilkel davranışlarla, dinlerinin bu güzelliğine ancak ihanet etmiş olurlar.

5. Grup Kavramlar

5.1-2: İnsanlar, mezhep farklılığı, sosyal statü farklılığı, din farklılığı gibi lokal hukuk tercihinde bulunabilirler... Demek bir kısım dindarların kalkıp, kendilerini yeryüzü idaresinin tek mercii kabul etmesi, dini ve medeni ve hukuki bir davranış değildir. Bencilce ve zorbaca bir eylemdir.

Ayrıca dünya, savaş durumunda değildir ki, savaş hukuku geçerli olsun. Çünkü asıl olan barış ve normal hukuk düzenleridir.

5.3: Ve bugün itibari ile bütün dindarların inanması ve uygulamasını isteyeceği ve işleri ona bırakacağı en tabii yol şudur: *Hükümet ve hikmet (bilim) kuvvet ve hukuk bir araya gelmeden asla, hükümet ve kuvvet olmaya çalışmamak gerekir.*

Bence dindarların içine düştüğü sıkıntı bu ilkeye ayak uydurmamalarıdır. Bediüzzaman Said Nursi; bu ilkeyi şöyle özetlemiştir:

“Desatir-i hikmet ile kavanin-i hükümet (veya nevamis-i hikmet ile kavanin-i kuvvet) bir araya gelmeden, hukuk ve din yerini bulamaz.”

5.4 RUHANİ VE AHLAKİ HÂKİMİYET: Dinin özü ve aslı ve hedefi budur. Din, kişinin inancını, ahlakını, eğitimini, sosyal sorunlarının çözümünü üstlenir. Ki bunların oranı %98 dir.

Devlet kurmak, maddeten ceza vermek, başkasına savaş açmak yetkisi ise dinin %2 sini temsil eder. Ki ancak seçilmiş insanları ve devlet ehlini ilgilendirir. Evet, dinin geniş sahasını bilmeyen veya uygulamayan, kalkar devletçilik oyununu oynar. İnsanlığın başına bela olur.

Böyle bir soruna karşı Hıristiyanlık dini ise üç mezhebe ayrılmıştır.

a)Katolikler, devlet, dine uymalı der.

b)Ortodokslar, din devlete karışmaz. Sadece din devleti destekler, devlet de dini korumayı bir vazife bilir. Yani ikisi birbirini destekler fakat nihai hüküm devletin olur derler.

c)Yorumsuzluktan ve yenilenememekten dolayı, ortaya çıkan sorunların tazyiki ile Protestanlar ise din ile devleti tamamıyla birbirinden ayırıyorlar. Ve bu sistemin ismi laikliktir.

5.5 CEMAATLER: Müslümanların bazı cemaatleri ise kendilerini devlet sanıp işleri birbirine karıştırıyorlar. Hâlbuki Anayasa yokken ve oy birliği ile veya seçkin çoğunluk tarafından seçilmiş bir devlet erki olmadan, teokratik, yorumsuz bir şekilde işleri icra etmek;

Hz. Muhammed'in (a.s.m.) Mekke dönemini

Ve Medine'nin Anayasasını

Ve Hz. İsa gibi ahlakı ve maneviyatı esas alan diğer binler dini önderi bilmemektir.

Hz. Muhammed (a.s.m.)Yahudileri Tevrat'a göre yargıladı. Hıristiyan'ı hiç yargılamadı, savaşmayan dinsizleri ise öldürmedi, sadece sürgün etti.

Bahaeddin SAĞLAM